

10 e Kamer

Nr. 1295/00
VAN HET PARKET

Nr. 2007/ST/04
VAN DE GRIFFIE

Nr. C/388/08
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak van:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Dagvaarding tot opschorting looptijd
dwangsom

14 maart 2008

Nr. _____, gepensioneerde,
geboren te _____ op _____, wonende te _____

hebbende als raadsman meester _____, kantoorhoudende te _____

eiser op rechtstreekse dagvaarding,

tegen:

1.Nr. _____ de heer Procureur-generaal bij het hof van beroep te
Gent, Koophandelsplein 23 te 9000 Gent,

verweerder op rechtstreekse dagvaarding,

2.Nr. _____ De stedenbouwkundige inspecteur van het Ministerie
van de Vlaamse Gemeenschap, departement Leefmilieu en
Infrastructuur, Administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en
Monumenten en Landschappen, afdeling Ruimtelijke Ordening,
Huisvesting en Monumenten en Landschappen

hebbende als raadvrouw meester _____, kantoorhoudende
te _____

verweerder op rechtstreekse dagvaarding.

3.Nr. _____ Het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door haar
regering in de persoon van _____

hebbende als raadvrouw meester , kantoorhoudende
te

verweerder op rechtstreekse dagvaarding,

4.Nr. De Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de

hebbende als raadvrouw meester kantoorhoudende
te

verweerder op rechtstreekse dagvaarding,

En de rechtstreekse dagvaarding werd aangezegd aan:

Nr. zonder beroep,
wonende te

hebbende als raadsman meester kantoorhoudende te

1. Het Hof hoorde op de terechtzitting van 21 december 2007 in het Nederlands:

- in haar middelen van verdediging bij monde van
meester advocaat aan de balie te
- Het Vlaams Gewest, De Vlaamse Gemeenschap en de
stedenbouwkundige inspecteur in hun middelen van verdediging bij
monde van meester voor meester
beiden advocaat aan de balie te
- in zijn middelen van verdediging bij monde van
meester voor meester beiden advocaat
aan de balie te
- het openbaar ministerie in de persoon van substituut-
procureur-generaal.

2.1. Op beroep tegen een vonnis van de correctionele rechtbank te
Veurne van 20 oktober 2000 werd bij arrest van deze kamer van het hof
van 21 december 2001 uitspraak gedaan over de strafvordering, hierin
niet begrepen de herstelvordering van de gemachtigde ambtenaar
verder gezet door de stedenbouwkundige inspecteur, tegen
en werd schuldig bevonden aan en tot een
straf veroordeeld wegens:

"te

*Bij inbreuk op art. 44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art. 64, 1°, 2° en 5°
lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de
ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25
maart 1997 bij inbreuk op art. 42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art. 66,
1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke*

ordering, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake:

A. op niet nader gekende data in de periode van 30 augustus 1993 tot 1 augustus 1995:

- het bouwen van een villa en
- het vergroten van een bestaande vijver met tweemaal 2 à 3 meter en deze te hebben voorzien van een betonrand,

B. vanaf 1 augustus 1995 tot 2 juli 1998:

de onder A hiervoor omschreven toestand in stand te hebben gehouden".

De beslissing over de herstellvordering en de vordering tot verbeurte van een dwangsom werd onbepaald uitgesteld.

Huidige eiser tekende beroep in cassatie aan tegen dit arrest, maar deed afstand zonder berusting. Het Hof van Cassatie stelde op 1 oktober 2002 deze afstand vast.

2.2. Bij arrest van deze kamer van het hof van 14 oktober 2005 werd uitspraak gedaan over de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar, verder gezet door de stedenbouwkundige inspecteur, en de erop geente vordering tot verbeurte van een dwangsom.

Het hof beval aan met wijziging van de beslissing van de eerste rechter. over te gaan tot het herstel van de plaats te in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de villa, hiern begrepen het garagegebouw en de aanpalende tuinmuur, en van de betonrand rond de vijver, beide vermeld in de eerder bewezen verklaarde verbeterde telastlegging A, binnen een termijn van één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van het arrest, op risico van verbeurte van een dwangsom door in het voordeel van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van € 200 per dag vertraging in de nakoming van het bevel tot herstel met een maximum van € 250.000.

Door werd beroep in cassatie aangelokend tegen dit arrest van 14 oktober 2005 en het eerdere arrest van 21 december 2001.

Bij arrest van het Hof van Cassatie van 21 maart 2006 werd dit beroep in cassatie verworpen zodat de arresten van 21 december 2001 en 14 oktober 2005 kracht van gewijsde hebben.

2.3. Op 31 oktober 2006 heeft echtgenote van
derdenverzet aangetekend tegen het hiervoor
genoemd arrest van 14 oktober 2005.

Bij arrest van deze kamer van het hof van 9 maart 2007 werd het derdenverzet gericht tegen het Vlaams Gewest niet ontvankelijk verklaard en werd het derdenverzet gericht tegen de
stedenbouwkundige inspecteur en het openbaar ministerie ontvankelijk doch niet gegrond verklaard.

.ekenden beroep in cassatie aan
tegen dit arrest.

Bij arrest van het Hof van Cassatie van 11 september 2007 werden deze cassatieberoepen verworpen zodat het arrest van 9 maart 2007 kracht van gewijsde heeft.

3. Eiser, die samen met zijn echtgenote eigenaar is
van het betrokken onroerend goed, houdt voor dat hij in de
onmogelijkheid verkeert om aan voormelde hoofdveroordeling van 14
oktober 2005 te voldoen en vordert op grond daarvan in de inleidende
dagvaarding *"te horen zeggen voor recht dat de looptijd van de
dwangsom als begroot en bepaald bij arrest dd. 14.10.2005 van het Hof
van Beroep te Gent, Tiende Kamer, vanaf 21.03.2007, minstens vanaf
heden, wordt opgeschort, tot uitspraak zal zijn verleend door het
Europees Hof voor de Rechten van de Mens over het verhaal van
verzoeker tegen enerzijds het arrest dd. 14.10.2005 n° 95940 en door
het Hof van Cassatie anderzijds tegen het arrest van het Hof van
Beroep te Gent, Tiende Kamer, dd. 09.03.2007, n° 2006/VZ/56."*

In zijn voor het hof neergelegde conclusie wijst eiser er op dat na de inleidende dagvaarding weliswaar het door hem aangelegde cassatieberoep tegen het arrest van 9 maart 2007 bij arrest van het Hof van Cassatie d.d. 11 september 2007 werd verworpen, zoals overigens hiervoor reeds uiteengezet, maar stelt hij dat voor hem nog verhaal mogelijk is tegen dit cassatiearrest en de gehele strafrechtspleging bij het Europees Hof voor de rechten van de Mens. Ook dit "nog niet neergelegde aanvullend Europees verhaal" brengt volgens eiser mee dat "de gevraagde schorsing tot uitvoering van het dwangsom-arrest dd. 14.10.2005" zou dienen ingewilligd te worden.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, op wiens vordering destijds de hoofdveroordeling en de veroordeling tot verbeurte van een dwangsom werd uitgesproken, betwist dat sprake zou zijn van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen en vraagt de vordering af te wijzen.

4.1. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur betwist terecht niet dat de vordering tegen hem gesteld ontvankelijk is.

4.2. Naast de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur werd op verzoek van eiser ook de Procureur-generaal, het Vlaams Gewest en de Vlaamse Gemeenschap gedagvaard. De vordering van eiser tot opschorting van de looptijd van de dwangsom is evenwel in zoverre zij is gericht tegen de Procureur-generaal, het Vlaams Gewest en de Vlaamse Gemeenschap niet ontvankelijk nu in het arrest van 14 oktober 2005 van deze kamer van het hof huidige eiser niet op vordering van de Procureur-generaal, het Vlaams Gewest en/of de Vlaamse Gemeenschap veroordeeld werd tot betaling van een dwangsom bij niet uitvoering van de hoofdveroordeling. In het arrest van 14 oktober 2005 werd enkel voor recht gezegd dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 200 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, met dien verstande dat boven een bedrag van € 250.000 geen dwangsom meer zal worden verbeurd.

4.3. Eiser heeft zijn vordering ook "aangezegd" aan Dit hoefde niet te geschieden. De kosten van deze aanzegging zijn ten laste van eiser.

Op de terechtzitting van 21 december 2007 is meester vrijwillig verschenen voor en vroeg hij akte van haar tussenkomst. In zijn op deze terechtzitting neergelegde conclusie sluit zich aan bij (een onderdeel van) de stelling van en vraagt zij, net als dat de looptijd van de dwangsom zou worden opgeschort tot uitspraak zal verleend zijn door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna E.H.R.M. genoemd) over het door haar in te leiden verhaal bij het E.H.R.M. tegen het arrest van 9 maart 2007 van het hof van beroep te Gent en het arrest van 11 september 2007 van het Hof van Cassatie. Haar tussenkomst is ontvankelijk.

5.1. Naar luid van artikel 1385quinquies van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter die een dwangsom heeft opgelegd, op vordering van de veroordeelde de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom verminderen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Deze bepaling vindt haar grondslag in de billijkheid in die zin dat niemand tot het onmogelijke kan gehouden zijn.

5.2. De vordering tot opschorting van de looptijd van de dwangsom is niet gesteund op het bestaan van een materiële onmogelijkheid, geheel

of gedeeltelijk, al dan niet tijdelijk, om aan de hoofdveroordeling te voldoen. Mocht dit, anders dan het hof uit de dagvaarding en de conclusies afleidt, toch het geval zijn, dan is het zo dat geen van de middelen aangehaald in deze stukken het bestaan van zo'n onmogelijkheid aantoont.

5.3. steunt zijn vordering wel op een beweerde tijdelijke en gehele psychische of morele onmogelijkheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen. In de dagvaarding en de conclusie wordt verwezen naar de volgende twee gegevens:

- heeft overeenkomstig de artikelen 34 en 35 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna E.V.R.M. genoemd) verhaal aangetekend bij het E.H.R.M. tegen het verwerpen van zijn cassatieberoep tegen de reeds hiervoor genoemde arresten van 21 december 2001 en 14 oktober 2005 wegens miskenning van het E.V.R.M.

- zal zijn grieven tegen het cassatiearrest van 11 september 2007 aan de beoordeling van het E.H.R.M. onderwerpen wegens miskenning van het E.V.R.M.

Volgens eiser brengen deze twee gegevens mee dat hij in de onmogelijkheid is deze procedures te doen vervallen door zelf tot gedwongen afbraak over te gaan om geen verbeurte van de hem opgelegde dwangsom onherstelbaar te ondergaan, reden waarom hij vraagt de looptijd van de dwangsom op te schorten tot door het E.H.R.M. uitspraak zal zijn verleend in de beide procedures.

5.4. In weerswil van hetgeen in de dagvaarding en de conclusie wordt aangevoerd om tot het tegendeel te besluiten is het hof van oordeel dat de door eiser ingeroepen omstandigheden, afzonderlijk of samen beschouwd, geen gehele of gedeeltelijke, al dan niet tijdelijke, onmogelijkheid voor hem meebrengen om te voldoen aan de hoofdveroordeling, die beoogt aan de volgens het arrest van 21 december 2001 door hem wetens en willens tot stand gebrachte onrechtmatige toestand een einde te stellen.

Het is zo dat, anders dan eiser voorhoudt, de procedure die hangende is voor het E.H.R.M. en de procedure die eventueel nog zal aanhangig gemaakt worden voor het E.H.R.M. niet vervallen wanneer André Bisschop zou overgaan tot het bevolen herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de villa, hierin begrepen het garagegebouw en de aanpalende tuinmuur, en van de betonrand rond de vijver. De gerechtvaardigde wens van dat de procedures voor het E.H.R.M. hun normale voortgang zouden kennen staat er dan ook niet aan in de weg dat overgaat tot het bevolen herstel en maakt derhalve in zijnen hoofde geen tijdelijke en gehele onmogelijkheid uit om aan de hoofdveroordeling te voldoen. Zo was in de zaak (E.H.R.M., 27 november 2007, n° 21861/03) door de veroordeelde, die op 3 juli 2003 naar het

E.H.R.M. was getrokken, in juli 2004 overgegaan tot het slopen van het weekendverblijf, maar dit heeft niet verhinderd dat het E.H.R.M. een schending van artikel 6.1 E.V.R.M. heeft vastgesteld.

Louter volledigheidshalve wijst het hof er nog op dat het zo is dat, hoewel eiser in zijn voor het hof neergelegde conclusie stelt dat zijn verhaal bij het E.H.R.M. niet slechts het miskennen van de redelijke termijn tot voorwerp heeft, het hof uit de stukken enkel kan afleiden dat voor het E.H.R.M. met betrekking tot de arresten van 21 december 2001 en 14 oktober 2005 die door het Hof van Cassatie niet werden verbroken, alleen schending van artikel 6.1 E.V.R.M. (schending van de redelijke termijn) ingeroepen wordt (zie verzoekschrift van neergelegd voor het E.H.R.M., bijlage 3 aan de conclusie van eiser).

Het vooruitzicht op een eventuele vaststelling door het E.H.R.M. van schending van artikel 6.1 E.V.R.M. brengt geen tijdelijke en gehele psychische of morele onmogelijkheid mee om aan de hoofdveroordeling te voldoen omdat het niet klaarblijkelijk zo is dat deze vaststelling een invloed zou hebben op de bevolen herstelmaatregel.

De rechtspraak van het E.H.R.M. eist zowel vanuit het perspectief van de beklagde als dat van zijn slachtoffer een beslissing binnen een redelijke termijn, evenwel nadrukkelijk zonder dat de beklagde de overschrijding van de redelijke termijn zou kunnen inroepen om te verhinderen dat recht zou geschieden.

Zo wordt het door niet aannemelijk gemaakt dat de vaststelling dat de redelijke termijn werd overschreden op zich zou meebrengen dat, bij een eventuele in toepassing van de wet van 1 april 2007 tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering met het oog op de heropening van de rechtspleging in strafzaken (B.S. 9 mei 2007, 2de editie) door het Hof van Cassatie bevolen heropening van de procedure, hij zou worden vrijgesproken; de eiser voert geen middelen aan waaruit zou kunnen blijken dat bij een eventuele vaststelling van de overschrijding van de redelijke termijn dit niet enkel zou kunnen leiden tot een vermindering van de straf of tot een eenvoudige schuldigverklaring, wat zou meebrengen dat de bevolen herstelmaatregel onverminderd zou blijven bestaan.

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. blijkt dat een overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg heeft dat geen herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand meer kan worden bevolen.

In het reeds aangehaalde arrest komt het E.H.R.M. wel tot de conclusie dat de herstelmaatregel uit het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals reeds meermaals gewijzigd, als een straf in de zin van het E.V.R.M. kan worden aangezien, waarop de redelijke termijn van toepassing is, maar wordt geenszins de regel van artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering volgens dewelke de teruggave – en dus de herstelmaatregel – ook in geval van overschrijding van de redelijke termijn nog steeds moet worden bevolen, in vraag gesteld. Integendeel, in de zaak komt het E.H.R.M., na te hebben vastgesteld dat de gewraakte constructie zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunning was opgericht en tot op heden wegens strijdigheid met het vigerende bestemmingsvoorschrift volstrekt onvergundbaar is gebleven, tot de conclusie dat het legitiem doel van de

opgelegde maatregel, met name de handhaving van een bouwverbod in bosgebied, tot een onmiskenbaar voordeel strekt voor de goede ruimtelijke ordening dat bovendien opweegt tegen de ongemakken die de veroordeelde als gevolg van deze maatregel ondervindt, zelfs in het licht van het lankmoedige optreden van de bevoegde overheden in het algemeen en het tijdsverloop van ongeveer 32 jaar tussen de initiële oprichting en het bevel tot herstel in het bijzonder. Het E.H.R.M. besluit dan ook dat er geen inbreuk is op artikel 1 van het Eerste Protocol.

Tenslotte is het zo dat de loutere bewering dat ook andere rechtsgronden in de hangende procedure werden ingeroepen of de loutere aankondiging van een nog op te starten procedure als zodanig niet als een tijdelijke en gehele onmogelijkheid van de naleving van het bevel tot herstel kunnen gelden.

Uit de debatten volgt dat in het geheel niets heeft ondernomen om aan het hem gegeven bevel tot herstel gevolg te geven; integendeel in overleg met zijn echtgenote verzet hij hem op elke mogelijke manier tegen dit herstel. Het kan niet worden gezegd dat van hem in de gegeven omstandigheden in redelijkheid niet meer inspanningen en zorgvuldigheid konden en kunnen worden verwacht om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op artikel 1385quinquies van het Gerechtelijk Wetboek,
artikel 190 van het Wetboek van Strafvordering,
artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verklaart de vordering tot opschorting van de looptijd van de dwangsom in zoverre zij is gericht tegen de Procureur-generaal, het Vlaams Gewest en de Vlaamse Gemeenschap niet ontvankelijk.

Verleent akte aan van haar tussenkomst.

Verklaart de vordering tot opschorting van de looptijd van de dwangsom in zoverre zij is gericht tegen de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ontvankelijk doch niet gegrond.

Veroordeelt eiser tot de kosten.

Kosten:	
Afschriften:	
Opstelrecht ber.bekl.:	
Dagvaarding.	
	_____
+ 10 % :	
Totaal :€	_____

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **14 maart 2008**.
Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;